

■ ПРОБЛЕМИ ЕКОНОМІЧНОЇ І СОЦІАЛЬНОЇ ПОЛІТИКИ

УДК 620.9.009.12:330.565.012.23(477)

**ПРИНЦИПИ ФОРМУВАННЯ
ЕНЕРГЕТИЧНОЇ ПОЛІТИКИ
УКРАЇНИ НА ЗАСАДАХ
КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ
В УМОВАХ ЕКОНОМІЧНОГО
РОЗВИТКУ ©**

О. В. КЛИМЧУК,
*кандидат сільськогосподарських наук,
доцент, доцент кафедри
адміністративного менеджменту
та альтернативних джерел енергії,
Вінницький національний
аграрний університет
(м. Вінниця)*

В статті розкрито сутність державної регуляторної політики у забезпеченні прискореного економічного зростання. Зазначено, що ефективне регулювання передбачає створення сприятливих умов для протікання процесів саморегулювання розвитку, за рахунок використання організаційних, економічних та правових механізмів впливу. Акцентовується увага на збалансованому забезпеченні країни енергетичними ресурсами для формування конкурентоспроможного національного виробництва на основі нарощування виробництва біопалив. При цьому процес виробництва та споживання біопалив потрібно розглядати як засіб у підвищенні рівня децентралізації при забезпеченні енергоносіями, що сприятиме прискоренню розвитку та впровадженню відповідної техніки та технологій. Розвиток національного біопаливного виробництва повинен підвищити енергоефективність економіки України до показників розвинутих країн світу. Вказується, що основною проблемою недостатнього використання біологічних видів палив є те, що в нашій країні відсутні центральний і регіональний органи державної виконавчої влади, які б відповідали за розвиток виробництва та споживання біопалив. Тому необхідно зосередити увагу на розвитку процесів промислового виробництва біопалив, щоб забезпечувати постійне їх нарощування у структурі енергоспоживання держави.

Ключові слова: ринкова економіка, конкурентоспроможність, державне регулювання, енергоефективність, енергетична політика, відновлювана енергетика, біопаливна індустрія

Рис. 2. Літ. 9.

Постановка проблеми. Серед економістів немає одностайності думок відносно ролі держави у забезпеченні економічного зростання. Однак, у відповідності до однієї із висловлюваних точок зору, роль держави, перш за все на

© О.В. КЛИМЧУК, 2016

початковій стадії зростання, повинна бути значною. Дана вимога передусім впливає з характеру труднощів економічного розвитку, у яких опиняються економічно відсталі країни: 1) дотримання законності та порядку, що забезпечують в країні мир та єдність; 2) відсутність сприятливих умов для ефективного функціонування приватного підприємництва; 3) дефіцит суспільних товарів і послуг, внаслідок недостатнього розвитку інфраструктури; 4) запровадження примусового накопичення та вкладання капіталу в середині країни; 5) проблеми, пов'язані із соціальним устроєм кожної держави (стримування росту населення, земельна реформа тощо). Здебільшого, основні шляхи прискорення економічного зростання однакові як для розвинутих, так і для тих країн, що розвиваються: 1) існуючі запаси природних ресурсів повинні використовуватися більш ефективно. Це тягне за собою не тільки усунення безробіття, але й більш ефективний розподіл ресурсів; 2) мають бути змінені (а саме – збільшені) запаси виробничих ресурсів. Розширюючи запаси сировини і засобів виробництва, більш ефективно використовуючи працю та технології, будь-яка економічна система може змістити вправо криву своїх виробничих можливостей [1]. При цьому одним із актуальних питань сьогодення виступає процес збалансованого забезпечення країни енергетичними ресурсами для формування конкурентоспроможного національного виробництва.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Комплексні дослідження із розробки державної енергетичної політики у напрямку планомірного переходу на відновлювані енергетичні ресурси здійснюють О. Адаменко, Є. Бобров, Г. Гелетуха, С. Денисюк, В. Долинський, В. Дубровін, Т. Железна, М. Жовнір, Г. Забарний, В. Зінченко, М. Кабат, Г. Калетнік, М. Калінчик, М. Корчемний, Ю. Матвеев, С. Олійнічук, Б. Панасюк, М. Роїк, І. Стояненко, С. Циганков, А. Шидловський та інші науковці. Однак, сучасна ситуація із забезпеченням України енергоносіями вимагає проведення подальших досліджень у площині переходу паливно-енергетичного комплексу на біологічні види палива.

Формулювання цілей статті. Мета статті полягає у визначенні підходів щодо формування енергетичної політики України на основі нарощування процесів виробництва і споживання біопалив для підвищення енергоефективності економіки нашої держави до показників розвинутих країн світу та забезпечення конкурентоспроможного національного виробництва.

Виклад основного матеріалу дослідження. В переважній більшості під конкурентоспроможністю розуміють сукупність комплексних властивостей виробленої продукції (послуг), що забезпечують відповідні переваги як на внутрішньому, так і зовнішньому ринках, зумовлюючи вигідну реалізацію в умовах вільної конкуренції. Тому зростання конкурентоспроможності стає головною передумовою розширеного відтворення. Причинно-наслідкові зв'язки варіювання рівнів конкурентоспроможності будуть залежати від багатьох факторів, які можна систематизувати у дві основні групи: 1) фактори, що визначаються економічним середовищем споживання виробленої продукції (послуг); та 2) фактори, що сприяють кращим техніко-економічним можливостям виробництва та збуту продукції.

До першої групи факторів будуть належати наступні показники: місткість ринку, ступінь його монополізації, інтенсивність наповнення продукцією тощо. До другої групи – технічний рівень товарного виробництва, фінансові можливості галузі, забезпеченість кваліфікованими фахівцями та ін. Тому в процесі проведення

комплексного дослідження конкурентоспроможності економічного середовища потрібно здійснити повний аналіз формування собівартості продукції, відповідності стандартам якості, дотримання цінової політики, можливості розширення виробництва та завоювання нових ринків.

В загальному, конкурентоспроможність – це інтегрована властивість економічної системи, яка зумовлює реалізацію мети та досягнення результатів функціонування, необхідних і достатніх для активного позиціонування системи в конкурентному ринковому просторі. Наявність конкурентоспроможності є передумовою, з одного боку, реалізації мети виробничої системи, а з іншого – зняття внутрішньої суперечності в ринковій системі між індивідуальним механізмом формування результативних потоків і системним механізмом їх збалансування та підтримки гомеостазу [2].

При цьому, держава здійснює економічну, фінансово-бюджетну та грошово-кредитну політики, які забезпечують макроекономічну динаміку і розширене відтворення суспільного виробництва. Тому сучасна держава, порівняно з традиційними її функціями щодо захисту прав власності та підтримання умов функціонування ринку, виходить далеко за межі ринкових відносин – її діяльність пов'язана з цілим комплексом неринкових відносин, які реалізуються через її економічні функції [3].

Складні структурні зміни в економіці зумовлюють необхідність концентрації зусиль функціональних міністерств і відомств та науки, з метою формування економічної політики, визначення цілей і пріоритетів розвитку економіки, застосування механізму реалізації, на основі економічних, правових і адміністративних підйомів. А це, в свою чергу, потребує кардинальної перебудови всієї системи державного регулювання економікою [4].

Відповідно до законодавства України, державна регуляторна політика у сфері господарської діяльності – це напрям державної політики, спрямований на вдосконалення правового регулювання господарських відносин, а також адміністративних відносин між регуляторними органами або іншими органами державної влади та суб'єктами господарювання, недопущення прийняття економічно недоцільних та неефективних регуляторних актів, зменшення втручання держави у діяльність суб'єктів господарювання та усунення перешкод для розвитку господарської діяльності, що здійснюється в межах, у порядку та у спосіб, що встановлені Конституцією та законами України [5].

Правова система управління вимагає переходу від регламентації виробничо-господарської та фінансової діяльності юридичних і фізичних осіб до регулювання економічних процесів на основі економічних і правових підйомів, де серцевиною індикативного плану на рівні держави, регіону і галузі має стати система регулювання економіки, яка включала б цілі та пріоритети її розвитку, а також економічні й правові засоби, спрямовані на їх досягнення. Головна мета регулювання – забезпечення переходу від хаотичних економічних процесів до регульованих. Однак, втручання держави в економіку хоча і є необхідним, але лише тією мірою, якою воно приносить користь, так як надмірне втручання стає причиною спаду її ефективності [4].

Регулювання виступає однією із головних функцій управління, що зумовлює процес економічного розвитку (рис. 1). На практиці регулювання повинно охоплювати сукупність різновекторних складових впливу на досліджуваний об'єкт,

що об'єднуються в механізми регулювання. Ефективне регулювання передбачає створення сприятливих умов для протікання процесів саморегулювання розвитку, за рахунок використання організаційних, економічних та правових механізмів впливу. Також слід відзначити, що зменшення ролі держави в економіці за умови, коли ще не створено ринок і не працює ринковий механізм, зумовлює лише погіршення ситуації.

Рис. 1. Характеристика механізмів регулювання економічного розвитку [сформовано автором].

Тут можна провести аналогію із Україною, де відсутність нормативно-правового регулювання зумовило підсилення руйнівних процесів у економіці, здійснивши прискорення розвитку та поглиблення кризових явищ. Для їх подолання необхідно застосовувати підхід на основі сучасної змішаної економіки, який характеризується оптимальним поєднанням функціонування ринкових відносин та відповідного державного регулювання. Даний процес створює умови щодо зменшення державної власності, проте дозволяє зберігати високу регулюючу роль держави. В подальшому, коли буде посилюватись розвиток ринкової економіки, пріоритет має надаватись ринковому механізму регулювання, а держава відповідно зменшуватиме свою регулюючу функцію, все ширше використовуючи економічні (ринкові), а не адміністративні методи.

Оцінюючи параметри регулювання ринку, потрібно також визначати дієвість економічних регуляторів (ціни, кредитні ставки, митна і податкова політика та ін.), що буде сприяти не тільки оптимальній адаптації виробників до правил регульованого ринку правової держави, але й забезпечить вибір найефективнішої сфери у підприємницькій діяльності. При цьому, важливе практичне значення має те, що саморегулюючий механізм ринку породжує недосконалі монополістичні форми конкуренції, тому щоб розпочати процеси демонополізації, необхідно

адміністративними методами подрібнити монополістичні утворення. Це одна з головних причин посилення ролі держави в перехідний період становлення відновлюваної енергетики, коли конкуренція має спиратися на здорові моральні принципи. Така система конкуренції не може виникнути стихійно, її здатне сформувати лише державне регулювання.

На сьогодні у всіх промислово розвинутих країнах є національні енергетичні стратегії. Як показує досвід, кожна країна з урахуванням розробки цих стратегій та їхньої взаємодії визначає власне місце в міждержавному поділі праці на світових ринках. При цьому слід зазначити, що неможливо створити єдину ефективну модель енергетичної поведінки країни, прийнятну для всіх. Однак, навряд чи варто заперечувати наявність ключових пунктів: насамперед, формулювати основні проблеми національної енергетичної політики необхідно так, щоб не вступати в конфлікт з іншими напрямками політики (галузевими та іншими секторами економіки) на зовнішній арені та всередині країни [6].

Так, в основі сучасної енергетичної стратегії США та організації державного регулювання національного паливно-енергетичного комплексу лежать прогнози розвитку найважливіших макроекономічних показників країни і численних енергетичних індикаторів на перспективу до 2020 року. Математичні моделі, що використовуються при розробці, досить повно відбивають зовнішньоекономічні тенденції поряд з очікуваними результатами практичної діяльності федеральних відомств і місцевої влади штатів у галузі енергетики. У прогнозах враховуються зростання технологічної ефективності видобутку, переробки і споживання енергоносіїв, динаміка світових цін на енергетичну сировину, послідовне зниження потужностей атомних станцій (з поступовим виведенням їх з експлуатації), процес реструктуризації внутрішніх регіональних американських ринків збуту електроенергії, а також значна увага приділяється сектору споживання енергетичних ресурсів.

Близька за методологією до американської й енергетична стратегія ЄС “Зелена книга. На шляху до Європейської стратегії безпечного енергопостачання”, де міститься аналіз сучасного стану сфери споживання і виробництва палива та енергії, прогнози розвитку найважливіших макроекономічних і енергетичних показників на період до 2030 року. У стратегії формулюються цілі та завдання щодо лібералізації ринків газу та електроенергії, податкової політики, стимулювання використання відновлюваних джерел енергії та зниження викидів парникових газів, розвитку науки і технології, зовнішньоекономічного співробітництва тощо.

Проте, в загальному слід відмітити, що потенціал повномасштабного виробництва енергетичних ресурсів з відновлюваних джерел енергії характеризується значною нерівномірністю щодо реалізації у різних країнах світу, є дорожчим відносно споживання традиційних енергоносіїв, а також дані джерела відзначаються нестабільністю і періодичністю у формуванні енергетичних потоків, тому їх підключення до магістральних мереж має значну вартість і вони здатні забезпечувати енергією лише окремі об’єкти. При цьому ефективність використання енергоносіїв, перш за все, буде залежати від дієвості організації державного регулювання за даним процесом. Тут доцільно відзначити те, що державний контроль не відмінено в жодній країні світу, де ринкова економіка розвинута на високому рівні. І чим потужнішим є розвиток ринкових відносин, тим необхіднішим виступає державне контролювання витрат за всезростаючими потоками енергетичних

ресурсів, що становлять значну частку у формуванні собівартості виробленої продукції. Недосконалість державного контролю зумовлює посилення ризику негативних явищ в економіці держави та невиконання законів, що приймаються в площині розвитку паливно-енергетичного комплексу.

Тому нами пропонується формування трирівневої моделі становлення енергоефективної економіки в Україні (рис. 2).

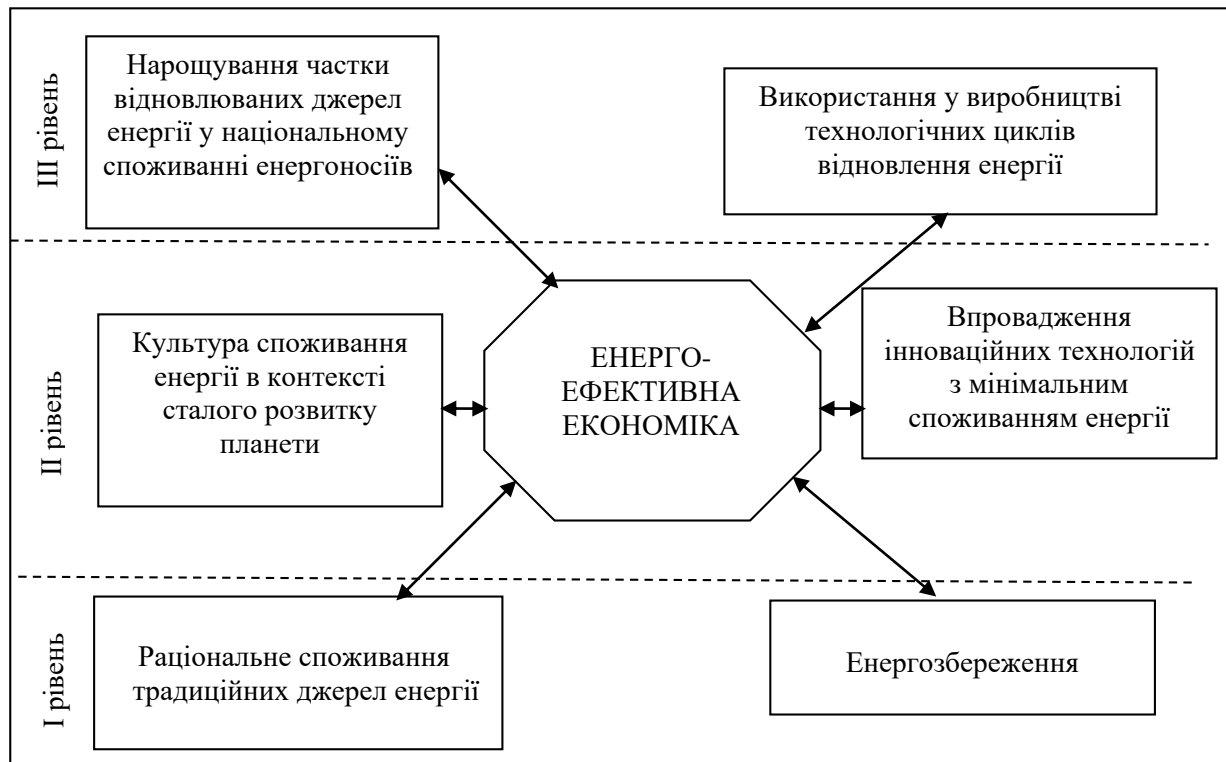

Рис. 2. Трирівнева модель становлення енергоефективної економіки в Україні [сформовано автором]

На першому рівні потрібно забезпечити процес раціонального споживання традиційних джерел енергії та розробити цілісний економічний механізм функціонування енергозберігаючої політики із регламентованими заходами економічного, правового і адміністративного спрямування, а також створити умови, коли енергозбереження та величина отриманого прибутку суб'єктами господарювання будуть розглядатись у якості взаємозалежних і однонаправлених векторів, незважаючи на високі рівні витрат при впровадженні енергозберігаючих технологій. При цьому необхідно врегулювати ціни на паливно-енергетичні ресурси (ПЕР) та привести їх у відповідність із реальними витратами країни. Формуючи ціни на енергоносії, доцільно враховувати економічні збитки від їх негативного впливу на навколишнє середовище, що зумовить не тільки раціональне використання ПЕР, але й встановить економічну межу доцільності їх видобування. При управлінні важливість цінового та тарифного факторів підкреслює той факт, що майже у всіх західних країнах бюджет держави отримує значні прибутки з високих цін на окремі види енергоносіїв, зокрема бензин та дизельне паливо. Тому система цін на паливно-енергетичні ресурси повинна враховувати фінансові, економічні й бюджетні умови та екологічні вимоги.

Другий рівень має синтезувати забезпечення культури використання енергії вітчизняними споживачами в контексті сталого розвитку планети із паралельним впровадженням у національну економіку інноваційних технологій з мінімальним споживанням енергії.

І нарешті, третій рівень передбачає нарощування в національному споживанні енергоносіїв частки відновлюваних джерел енергії, що мають високі показники економічно-доцільного потенціалу в нашій країні (передусім біопалива). Водночас, у виробництві необхідно здійснити перехід на використання технологічних циклів відновлення енергії.

Відсутність в Україні чітких стандартів і способів контролю якісних характеристик біологічних видів палива призводять до створення його негативного іміджу серед потенційних споживачів. В процесі виробництва біопалива в ринкових умовах немає місця на стратегічну безвідповідальність, потрібно враховувати не тільки економічну ситуацію і кон'юнктуру ринку, а й законодавчі та нормативні акти, щоб приймати виважені, обґрунтовані й далекоглядні планові управлінські рішення для уникнення негативних економічних, юридичних, соціальних, екологічних та інших наслідків [7].

Найефективнішими серед різновидів біологічних видів палива є біодизель (містить 90% енергії відповідного нафтового палива), біоетанол (60%) та біометанол (35%) [8], що само по собі вказує на їх ощадливе використання. Тому одним із головних напрямків подолання енергетичної кризи, забезпечення оздоровлення економіки та стійкого зростання валового внутрішнього продукту є перехід до промислового використання біопалив. Процес виробництва та споживання біопалив потрібно розглядати як засіб у підвищенні рівня децентралізації при забезпеченні енергоносіями, що сприятиме прискоренню розвитку та впровадження відповідної техніки та технологій. Розвиток національного біопаливного виробництва повинен підвищити енергоефективність економіки України до показників розвинутих країн світу. Споживання різних видів біологічних палив має прискорити темпи зниження енергомісткості ВВП, в результаті чого у коротко- або середньостроковій перспективі відбудеться зростання конкурентноздатності вітчизняного продукту на світових ринках [9].

В ринкових умовах виробнича ситуація розвивається динамічно, вимагаючи миттєвих управлінських рішень, тому що недостатня оперативність або недосконалість у прийнятті виваженого рішення ставить біопаливне виробництво у скрутне економічне положення. Основна проблема недостатнього використання біопалив у нашій країні полягає у відсутності центрального і регіонального органів державної виконавчої влади, які б відповідали за розвиток його виробництва та споживання. Також відсутні сучасні промислові спеціалізовані структури із безперервного виробництва біопалив. При використанні наукової системи управління в енергетичній сфері, точні наукові знання та методи повинні якнайшвидше замінювати традиційні навички практики. Науковці повинні виходити з відомого постулату, що немає нічого більш ефективного на практиці, ніж добре відпрацьована та відрегульована теорія, якою володіють маси. В даному випадку, увага акцентується на розвиток процесів промислового виробництва біопалив, щоб забезпечувати постійне їх нарощування у структурі енергоспоживання України.

Висновки. В умовах прискороного економічного зростання біопаливні підприємства повинні діяти як самостійні товаровиробники і за скрутного фінансового становища мають мобілізувати внутрішні резерви та поліпшити виробничий процес. У ефективності роботи даних підприємств зацікавлені численні фізичні та юридичні особи, державні органи, які пильно стежать за результатами цієї діяльності та їх реальним фінансовим станом. Лише в результаті правильно вибраної стратегії виробництва (з найменшими витратами ресурсів і праці) та належних об'ємів випуску біопалив можна забезпечити конкурентний обсяг реалізації продукції, здійснити перехід до самофінансування та отримувати стабільно зростаючі прибутки. Процес регулювання має бути спрямований на те, щоб біопаливне виробництво зберігало свою динамічну стійкість, забезпечивши стабільність і вдосконалення стану її впорядкованості та підтримку зв'язків між суб'єктом і об'єктом управління. Для цього необхідно здійснити розробку заходів, що пов'язані із потребою врахування вимог природної зміни систем, які динамічно розвиваються, розробивши комплекс нових завдань у зв'язку із впливом природних сил та переходом системи в новий стан у процесі сталого розвитку.

Список використаних джерел

1. Макконелл К.Р. Экономикс: Принципы, проблемы и политика. В 2 т.: пер. с англ. Т. 2. / К.Р. Макконелл, С.Л. Брю. – М.: Республика, 1992. – 400 с.
2. Піддубний І. Теорія конкурентоспроможності: сучасний стан і предметно-методологічні аспекти розвитку / І. Піддубний, Л. Піддубна // Економіка України. – 2007. – №8. – С. 52-60.
3. Чухно А. Господарський механізм та шляхи його вдосконалення на сучасному етапі / А. Чухно // Економіка України. – 2007. – №3. – С. 60-67.
4. Панасюк Б.Я. Прогнозування та регулювання розвитку економіки / Б.Я. Панасюк. – К.: Поліграфкнига, 1998. – 304 с.
5. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: Закон України від 11.07.2014 р. №1160-15 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1160-15>
6. Бобров Є. Невуглеводнева енергетична політика України у світовому контексті / Є. Бобров // Економіка України. – 2008. – №8. – С. 68-79.
7. Климчук О.В. Специфіка формування та механізми регулювання ринку біопалива / О.В. Климчук // Всеукраїнський науково-виробничий журнал “Економіка. Фінанси. Менеджмент: актуальні питання науки і практики”. – 2015. – Випуск №2. – С. 13-21.
8. Калетнік Г.М. Розвиток ринку біопалив в Україні: Монографія. / Г.М. Калетнік. – К: “Аграрна наука”, 2008. – 464 с. + кольор. вкл.
9. Климчук О.В. Концептуальні принципи розробки та регулювання енергетичної політики України на конкурентоспроможному рівні / О.В. Климчук // Бізнес Інформ. – 2016. – №2. – С. 83-87.

Список джерел в транслітерації / References

1. Makkonell K.R. Ekonomiks: Printsipyi, problemy i politika. V 2 t.: per. s angl. 11-go izd. T. 2. / K.R. Makkonell, S.L. Bryu. – M.: Respublika, 1992. – 400 s.
2. Piddubnyi I. Teoriia konkurentospromozhnosti: suchasnyi stan i predmetno-metodolohichni aspekty rozvytku / I. Piddubnyi, L. Piddubna // Ekonomika Ukrainy. – 2007. – №8. – S. 52-60.

3. Chukhno A. Hospodarskyi mekhanizm ta shliakhy yoho vdoskonalennia na suchasnomu etapi / A. Chukhno // *Ekonomika Ukrainy*. – 2007. – №3. – S. 60-67.
4. Panasiuk B.Ia. Prohnozuvannia ta rehuliuвання rozvytku ekonomiky / B.Ia. Panasiuk. – K.: Polihrafknyha, 1998. – 304 s.
5. Pro zasady derzhavnoi rehuliatornoi polityky u sferi hospodarskoї diialnosti: Zakon Ukrainy vid 11.07.2014 r. №1160-15 [Elektronnyi resurs]. – Rezhym dostupu: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1160-15>
6. Bobrov Ye. Nevuhlevodneva enerhetychna polityka Ukrainy u svitovomu konteksti / Ye. Bobrov // *Ekonomika Ukrainy*. – 2008. – №8. – S. 68-79.
7. Klymchuk O.V. Spetsyfika formuvannia ta mekhanizmy rehuliuвання rynku biopalyva / O.V. Klymchuk // *Vseukrainskyi naukovo-vyrobnychiy zhurnal “Ekonomika. Finansy. Menedzhment: aktualni pytannia nauky i praktyky”*. – 2015. – Vypusk №2. – S. 13-21.
8. Kaletnik H.M. Rozvytok rynku biopalyv v Ukraini: Monohrafiia. / H.M. Kaletnik. – K: “Ahrarna nauka”, 2008. – 464 s. + kolor. vkl.
9. Klymchuk O.V. Kontseptualni pryntsypy rozrobky ta rehuliuвання enerhetychnoi polityky Ukrainy na konkurentospromozhnomu rivni / O.V. Klymchuk // *Biznes Inform.* – 2016. – №2. – S. 83-87.

ANNOTATION

THE PRINCIPLES OF THE ENERGY POLICY OF UKRAINE ON THE BASIS OF COMPETITIVENESS IN THE CONDITIONS OF ECONOMIC DEVELOPMENT

KLYMCHUK Oleksandr,
Candidate of Agricultural Sciences, Associate Professor,
Associate Professor of Department of Administrative Management and
Alternative Energy Sources,
Vinnitsia National Agrarian University
(Vinnitsia)

The article reveals the essence of state regulatory policy in ensuring rapid economic growth. It is indicated that effective regulation provides for the creation of favorable conditions for the occurrence of self-regulatory processes through the use of organizational, economic and legal mechanisms of influence. The attention is focused on the country's balanced supply of energy resources for the formation of a competitive national production capacity on the basis of the production of biofuels. The process of production and consumption of biofuels should be viewed as a means to increase the level of decentralization in providing energy that will accelerate the development and implementation of appropriate techniques and technologies. The development of national biofuel production must increase energy efficiency of Ukraine's economy to that of developed countries. It is stated that the main problem of insufficient use of biofuels is that in our country there are no central and regional bodies of executive authority responsible for the development of biofuel production and consumption. It is therefore necessary to focus on the development of processes for industrial production of biofuels to ensure their constant increase in the country's energy consumption.

Key words: market economy, competitiveness, government regulation, energy efficiency, energy policy, renewable energy, biofuels industry

Fig. 2. Lit. 9.

**АННОТАЦИЯ
ПРИНЦИПЫ ФОРМИРОВАНИЯ ЭНЕРГЕТИЧЕСКОЙ ПОЛИТИКИ
УКРАИНЫ НА ОСНОВЕ КОНКУРЕНТОСПОСОБНОСТИ В УСЛОВИЯХ
ЭКОНОМИЧЕСКОГО РАЗВИТИЯ**

КЛИМЧУК Александр Васильевич,
кандидат сельскохозяйственных наук, доцент,
доцент кафедры административного менеджмента и альтернативных
источников энергии,
Винницкий национальный аграрный университет
(г. Винница)

В статье раскрыта сущность государственной регуляторной политики в обеспечении ускоренного экономического роста. Указано, что эффективное регулирование предусматривает создание благоприятных условий для протекания процессов саморегулирования развития за счет использования организационных, экономических и правовых механизмов влияния. Акцентируется внимание на сбалансированном обеспечении страны энергетическими ресурсами для формирования конкурентоспособного национального производства на основе наращивания производства биотоплива. При этом процесс производства и потребления биотоплива нужно рассматривать как средство в повышении уровня децентрализации при обеспечении энергоносителями, что будет способствовать ускорению развития и внедрению соответствующей техники и технологий. Развитие национального биотопливного производства должно повысить энергоэффективность экономики Украины к показателям развитых стран мира. Указывается, что основной проблемой недостаточного использования биологических видов топлива является то, что в нашей стране отсутствуют центральный и региональный органы государственной исполнительной власти, отвечающих за развитие производства и потребления биотоплива. Поэтому необходимо сосредоточить внимание на развитии процессов промышленного производства биотоплива, чтобы обеспечивать постоянное их наращивание в структуре энергопотребления страны.

Ключевые слова: рыночная экономика, конкурентоспособность, государственное регулирование, энергоэффективность, энергетическая политика, возобновляемая энергетика, биотопливная индустрия

Рис. 2. Лит. 9.

Інформація про автора

КЛИМЧУК Олександр Васильович – кандидат сільськогосподарських наук, доцент, доцент кафедри адміністративного менеджменту та альтернативних джерел енергії, Вінницький національний аграрний університет (21008, м. Вінниця, вул. Сонячна, 3, e-mail: klimchuk-77@mail.ru)

KLYMCHUK Oleksandr – Candidate of Agricultural Sciences, Associate Professor, Associate Professor of Department of Administrative Management and Alternative Energy Sources, Vinnytsia National Agrarian University (21008, Vinnytsia, 3 Soniachna str., e-mail: klimchuk-77@mail.ru)

КЛИМЧУК Александр Васильевич – кандидат сельскохозяйственных наук, доцент, доцент кафедры административного менеджмента и альтернативных источников энергии, Винницкий национальный аграрный университет (21008, г. Винница, ул. Солнечная, 3, e-mail: klimchuk-77@mail.ru)

